

**Ἀπὸ τοῦ φίλου; Πατρινοῦς
θαρρῶ πῶς ἔφυγε ὁ νῦς.**

Κάποιος παληοκαλόγερος ἠπροφήτεψέ ἴστην πλάσι
πῶς τούτη τὴν Πρωτομαγιά ἡ Πάτρα θὰ χαλάσῃ·
κι' οἱ Πατρινοὶ ἐπίστεψαν εἰς τοῦ μουρλοῦ τὰ λόγια,
καὶ ἄρχισαν τρεχαματὰ, ψαλμούς καὶ μοιρολόγια.
ἐπήσαν ὄλοι τὰ βουνά, ἐκαίγανε λιθάνια,
κι' εἰς κάθε βῆμα ἔκταναν καὶ ἀπὸ μιὰ μετάνοια,
κι' ἡ ὥρα τῆς καταστροφῆς ἐπρόσμεναν νὰ φθάσῃ.
καὶ ἴστα καλὰ καθούμενα ἡ Πάτρα νὰ χαλάσῃ.
Κρίμα ἴστης Πάτρας τὸ μυαλὸ καὶ τὰ καλὰ τὰ τόσα!
σεῖς, Πατρινοὶ, τὰ εἶχατε τῶντι τετρακόσα!
Κανέναν δὲν σὰς ἐπαίριζε, κανεὶς δὲν σὰς ἐγέλα.
μὰ τώρα βλέπω πῶς καὶ σὰς ἐκτύπησε ἡ τρέλλα,
καὶ ἀπημουραθῆκατε καθὼς κι' ἐμεῖς οἱ ἄλλοι...
Τί ξαφνικὸ ἀνέλπιστο σὰς ἦλθε ἴστο κεφάλι:
Μακάρι, φίλοι Πατρινοὶ, ὁ κόσμος νὰ χαλοῦσε,
μακάρι μὲς ἴστη θάλασσα ἡ γῆ μας νὰ κυλοῦσε.
μακάρι νάχε ὁ θεὸς αὐτὴ τὴν καλοσύνη,
μακάρι νὰ ἐχάνετο ἡ νέα Ῥωμηοσύνη,
μακάρι νὰ περτε φωτιὰ ἴστην καθεμία πόλι,
μακάρι νὰ πηγαίναμε κατὰ διαβόλου ὄλοι·
ἀλλὰ ἴστα ἴδια στέκεται ὁ κόσμος ὀλοένα,
καὶ εἶναι τὰ κεφάλια μας μονάχα χαλασμένα.

**Κάποιος ποῦ βγάνει κάλλη ἴστην ἐπαρχία του,
ἔστειλ' αὐτὸ τὸ γράμμα εἰς τὴν κυρία του.**

Σοῦ εἶχα πῆ, ἀγαπητή μου,
πῶς θὰ σοῦ γράφ ὅσο ἴμπορῶ,
κι' ἐκείνη τὴν ὑπόσχεσί μου
τώρα καὶ μόνον ἐκπληρῶ.

Ἔχω τρεχαματὰ μεγάλα,
δὲν ξέρεις τί καλὰ περνῶ!
ἴς ἕνα παληόλογο καθβάλα,
καὶ δὸς του τὰ χωρὶὰ γυρνῶ.

Μὰ οἱ καυμένοι μου δημόται
μὲ ἀγαποῦν τόσο πολὺ,
ὅπου ἀρχίζουν πότε πότε
νὰ κράζουν ζήτω σὰν τρελλοί.

Τότε ἴς ἕνα βαρέλι ἀπάνω
τρέχω μὲ θάρρος ν' ἀνεβῶ,
κι' ἕνα λογιῆριο νὰ βγάλω
πῶς βρίσκω κάθε τι στραβό.

Καὶ λέω εἰς τοὺς ψηφοφόρους
πῶς θέλω μιὰ πολιτικὴ
νὰ κυβερνᾷ δίχως φόρους
καὶ δίχως χωροφυλακὴ.

Πῶς ἕνας νόμος ποῦ μ' ἀρέσει
γιὰ κείνον θεὸ νὰ γωνισθῶ·
ὄλ' οἱ Ῥωμηοὶ νάναί σὲ θέσι,
νὰ πέρνουν καὶ καλὸ μισθό.

Κι' ἀκόμη θέλω κι' ἄλλο ἕνα,
μὲς ἴστα δικά τους τὰ χωρὶὰ
ἴτους δρόμους σίδερα στρωμένα
νὰ ἴδῃ σὲ κάθε μιὰ μεριά.

Μὲς ἴστα χωράφια νὰ περνᾷ
γραμμὴ σιδηροδρομικὴ,
κι' ὅποιος ἴστ' ἀμπέλι του θὰ πάη
νὰν' σιδηρόδρομος κι' ἐκεῖ.

Κι' ἐκεῖνοι μοῦ φωνάζουν οὔρα!
καὶ μὲ φιλοῦν καὶ τοὺς φιλοῦ·
δὲν ξέρεις τί καλὴ φιγοῦρα
ποῦ κἀνω ἄμα ὀμιλῶ.

Μ' αὐτὴ μου τὴν περιουσία
μὴν ἀμφισβάλῃς, ἄσπρη χήνα μου,
πῶς ἴπῃρα πλεῖσθ τὴ δημαρχία,
καὶ σὺ θὰ γείνης δημαρχίνα μου.

Σὲ ἴγγο νὰ γυρίσω πρέπει·
μὰ σοῦ τὸ λέω καθκρά,
δὲν μου μείνει λεπτὸ ἴστην τσίπη...
— Μοῦ ἴσαν ὄλο τὸν παρᾶ.

Μὲ ὀλίθερμη καρδιὰ
φίλησέ μου τὰ παιδιὰ.
Σὲ γλυκασπάζομαι ἴστο μέτωπό σου
ὁ μέλλων δήμαρχος καὶ σύζυγός σου.

Στίχους καλοὺς μὰς ἔστειλαν καὶ ἀγνωστοὶ καὶ φίλοι,
καὶ ὁ Ῥωμηὸς ἀπὸ παντοῦ ζεχέιλισε μὲ ὕλη·
κι' ἀφοῦ τὸ φύλλο ἐξῆρα εὐρέθηκε γεμάτο,
εἶπε: ἄς μὴν προσμένουμε νὰ ἔβγω τὸ Σαββάτο.
Κουράγιο νὰ βγω δυὸ φορὰς αὐτὴ τὴν ἐβδομάδα,
γιὰ νὰ μὴν πάη ἄδικα ἡ τόση ἐξυπνάδα.